

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREŞ
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. / /2010

DECIZIA nr. /R

Şedința publică din 2012

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Judecător

Grefier

Pe rol judecarea recursului formulat de **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA**, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie, nr.20, județul Harghita, împotriva Sentinței nr. .2011 pronunțată de Tribunalul Harghita.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă recurrenta-părătă prin consilier juridic și intimata-reclamantă SC SA prin avocat .

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care se constată că recursul a fost declarat și motivat în data de .2011, sentința recurată fiind comunicată la data de .2011, potrivit procesului verbal de comunicare de la fila 101 dosar fond, fiind scutit de plata taxei de timbru și timbru judiciar, iar intimata-reclamantă SC SA a depus întâmpinare și copia facturii de achitare a onorariului avocațial (f.9-14 dosar) – ce se comunică.

Instanța în raport de data comunicării hotărârii, data înregistrării cererii de recurs și având în vedere termenul de recurs reglementat prin disp.art.20 alin.1 din Legea nr.554/2004 privind

contenciosul administrativ constată că recursul este declarat în termen.

Nefiind cereri formulate, instanta acordă cuvântul asupra recursurilor.

Reprezentantul recurentei-părâte solicită admiterea recursului și respingerea acțiunii, susținând oral motivele de recurs.

Reprezentantul intimatelor-reclamante solicită respingerea temeinică, cu cheltuieli de judecată, susținând oral motivele cuprinse în întâmpinare. Arată că autoturismul a fost achiziționat în anul 2006 din Cehia, dar abia în anul 2010 s-a stabilit faptul că certificatul exportatorului nu este autentic; dobânzile au fost în mod nelegal calculate retroactiv începând din anul 2006, deși suma stabilită în anul 2010 a fost achitată la momentul calculării.

CURTEA DE APEL

Prin Sentința civilă nr. din 2011, pronunțată în dosarul nr. /2010 al Tribunalului Harghita, s-a admis acțiunea reclamantei S.C. SA, așa cum a fost precizată, în contradictoriu cu părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita și s-a anulat în parte Decizia nr. din 2010, emisă de părâta, cu privire la majorările de întârziere în sumă de lei, stabilite în sarcina reclamantei.

În considerentele hotărârii, s-a reținut că prin Decizia nr. din 2010, s-a stabilit obligația reclamantei de a achita suma de lei reprezentând taxe vamale, lei comision vamal și lei TVA, precum și suma de lei reprezentând majorări de întârziere.

După formularea acțiunii, în cursul cercetării judecătoarești reclamanta achită debitul principal, în quantum de lei, și își precizează acțiunea în sensul că intenționează să conteste numai majorările de întârziere.

În privința majorărilor de întârziere, s-a reținut că în conformitate cu prevederile art. 100 alin. 3 al Codului vamal al României, când după reverificarea declaratiei sau după controlul ulterior, rezultă că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate în baza unor informații inexacte sau

incomplete, autoritatea vamală ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile elemente de care dispune iar potrivit alin. 5, în cazul în care se constată că a luat naștere o datori vamală sau că au fost sume plătite în plus, autoritatea vamală ia măsuri pentru încasarea diferențelor în minus sau rambursarea sumelor plătite în plus cu respectarea dispozițiilor legale. Termenul de plată a acestor sume este de 10 zile de la comunicarea datoriei către debitor, necesitatea comunicării către debitor a sumei datorate rezultând și din prevederile art. 111 alin. 2 Cod de procedură fiscală.

În speță, majorările de întârziere au fost calculate, luând în considerare data la care reclamanta a efectuat operațiunea de import și nu data comunicării deciziei de recalculare a datoriilor vamale, situație în care se apreciază ca fiind încălcate dispozițiile legale sus menționate care reglementează modalitatea de calcul a datoriilor vamale, ca urmare a controlului a posteriori.

Împotriva acestei hotărâri, a declarat recurs pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, solicitând modificarea hotărârii, în sensul respingerii acțiunii reclamantei, precizându-se că recalcularea datoriilor vamale s-a impus întrucât cu ocazia controlului a posteriori, s-a constatat că pentru bunul importat, reclamanta nu poate beneficia de regim tarifar preferențial, întrucât nu a fost validat certificatul de circulație a mărfurilor.

Recalcularea datoriei vamale, s-a impus datorită comportamentului culpabil al reclamantei, care nu a fost în măsură să prezinte acte care să îndeplinească condiții de autenticitate și legalitate cerute pentru a putea beneficia de regimul tarifar preferențial.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, reclamanta solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea soluției primei instanțe, ca fiind temeinică și legală, susținând că penalitățile de întârziere calculate la debitul principal nu puteau fi stabilite decât pentru perioada de după comunicarea deciziei ce cuprinde debitul principal și nu de la data efectuării operațiuni de import aşa cum greșit a calculat pârâta.

Examinând sentința atacată, prin prisma motivelor de recurs invocate și în limitele prevăzute de art. 304¹ Cod procedură civilă, Curtea constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

A constata o datorie vamală în conformitate cu art. 239 Cod vamal, înseamnă a stabili în sarcina exportatorului sau importatorului o obligație bănească concretă de executat, în momentul acceptării declarației vamale de export - import, și numai în aceste condiții se poate pretinde obligarea la accesoriu neîndeplinirea unor obligații legale iar sanctiunea este un rezultat al unei răspunderi civile delictuale, ceea ce presupune existența culpei.

Din acest punct de vedere soluția instanței de fond este corectă, în condițiile în care probele administrative în cauză nu au demonstrat existența culpei societății în ceea ce privește plata debitului principal.

Aceasta nu înseamnă contestarea dreptului autorității vamale de a efectua un control ulterior, dar acest control ulterior nu poate justifica calcularea accesoriilor de la data efectuării importului, în condițiile în care obligația principală nu era stabilită în mod concret.

Obligația de stabilire a debitului principal și comunicarea acestuia debitorului, rezultă în mod expres așa cum corect a reținut și prima instanță, din prevederile art. 245 alin. 2 Cod vamal, corroborat cu prevederile art. 222 alin. 1 din regulamentul CEE 2913/1993 de instituire a Codului vamal comunitar, dar și din dispozițiile cuprinse în art. 111 alin. 2 Cod de procedură fiscală

În condițiile în care penalitățile de întârziere stabilite prin decizia contestată au fost stabilite cu încălcarea acestor dispoziții legale, se apreciază că, în mod temeinic și legal, prima instanță a dispus anularea deciziei vizând majorările de întârziere, astfel că în baza dispozițiilor art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, raportat la art. 316 din același cod, recursul va fi respins și se va menține soluția primei instanțe.

În baza dispozițiilor art. 274 Cod procedură civilă, părâta recurrentă va fi obligată să-i plătească intimatei reclamante, suma de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocatului justificat cu actul depus la fila 14 din dosar.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul formulat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie, nr.20, județul Harghita, împotriva Sentinței nr. / .2011 pronunțată de Tribunalul Harghita, în dosarul nr. / /2010.

Obligă recurenta la plata către intimată a sumei de lei, reprezentând cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din

2012.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,